

Hogyan lehet örüvendezni akkor, ha vernek?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Péter apostol első levele második fejezetének a 11.-től a 20. verseiben a következőképpen: „Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. Tisztességesen éljétek a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. Engedelmeskedjétek minden emberi rendnek az Úrért, akár a királynak, mint a legfőbb hatalomnak, akár a helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére és a jót cselekvők megdicsérésére. Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát, mint szabadok: nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják, hanem mint Isten szolgálói. Mindenkinék adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek. Ti, szolgák pedig teljes félelemmel engedelmeskedjétek uraitoknak, ne csak a jóknak és méltányosoknak, hanem a kíméletleneknek is. Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel túr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved. De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében.”

Megvalljuk neked Urunk, hogy mi gyűlöljük a szenvedést. Túrni??? Túrni – azt mi nem szoktunk. Mi – lázadni szoktunk. Mi, ha valahol ott vagyunk, akkor ott mindent úgy akarunk elrendezni, ahogyan az nekünk tetszik. Ilyennek kell lenni a lakásunknak, a munkahelyünknek, ennek az egész bolygónak és mindennek a mi életünkben. Ja? Hogy mások is vannak? Hogy ők mást szeretnének? Ez az ő egyéni szociális problémájuk. Te azért vagy Urunk, hogy ezt rendbe tedd. Ja? Hogy tönkrement a bolygó? Addig még csak kitart, ameddig itt vagyunk... És különben is: Te azért vagy Urunk, hogy ezt is rendbe tedd... Nem értjük Urunk, hogy Te most miért nézel így ránk...

Kedves Testvéreim! **Ma az öröm és az ujjongás vasárnapja van.** Ma indulunk el a húsvét kegyelméből a mennybemenetel és a Szentlélek pünkösdi kiáradásának a dicsősége felé... Itt szólal meg Berci (*aki a gyülekezetünkben a kételkedő, józan hang...*) „Péter! Te meg vagy örülve... **Hát hogyan lehet ujjongani annak, ha az embert sanyargatják, rágalmazzák és verik?** Hát ez Péter apostol *tényleg azt akarja, hogy mi ne csak meghunyászkodó nyulak, de még ráadásul elmebeteg is legyünk? Ez lenne az kereszténység? Nyálcsorgató hibbantak ujjongó gyülekezete?*” Kedves Berci! Megértem az indulatodat. Arra kérlek, hogy próbálj meg egy kicsit kiemelkedni saját magadból, és megnézni magadat Jézus szemével. Itt élsz – *mint ahogyan mindannyian itt élünk* – egy földi életút elején; esetleg már a közepe felé; vagy – ahogyan én is – már lassan a vége felé. Ez a földi életút azonban véges. Néhány évtized. Manapság már sokaknak: jónéhány évtized. Ha odafentről, az örök életből nézed ezt a néhány évtizedet, onnan, ahol (*szintén Péter apostol szavaival*) „ezer esztendő egy nap” (2Pt 3,8), akkor vajon sok lesz-e ez a földi élet vagy kevés? Ha 120 éves matuzsálem leszel Berci, akkor odafent az életed egésze két óra és 53 perc alatt véget ér. Ezt a keveset olyan nehéz kibírni akkor, ha tuti, hogy utána jön a mérhetetlenül sok? Erre utal az igeszakaszunk első sora, amikor jövevénynek és idegennek szólít meg bennünket. A keresztény nem migráns, hanem már az örök életben él. Ezért a keresztény egész földi életútja zarándokút. Olyan zarándokút, amely Jézushoz – és általa Istenhez vezet. Pontosan oda, az ujjongó örömbé, amely a mennybemenetel dicsősége.

Kedves Testvéreim! Ugye kezdjük már érteni, hogy hogyan is került ide, az öröm és az ujjongás vasárnapjára ez a mai ige? Ugye kezdjük már megérteni azt is, hogy hogyan tudott leírni ilyen, túrésre buzdító sorokat az a Péter apostol, aki annyira nem tudta eltérni Jézus elfogatását, hogy levágta a főpap egyik szolgájának, Málkusnak a fülét, amit Jézus azon nyomban visszagyógyított Málkus fejére (Lk 22,50-51)? Hogy még jobban értsük ezt, hadd olvassak fel nektek egy részletet a II. század elején Diognétosznak írt levélből: A keresztények „mint mindenki más, házasodnak, gyermeket nemzenek, de: -- a magzatot nem hajtják el. Közös az asztal, amelyhez letelepednek, de: -- nem közös az ágy. Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk. Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. Mindenkit szeretnek – mindenki üldözi őket. Félreismerik őket, elítélik őket; halálra adják őket, de: -- életre támadnak. Szegények -- és sokakat gazdagítanak, mindenben szűkölködnek -- és mindenben bővülködnek. Gyalázzák őket -- és a gyalázatban megdicsőülnek; káromolják őket -- és megigazulnak. Szidják őket -- és ők áldást mondanak, Megalázzák őket -- és ők tiszteletet tanúsítanak. Jótevők -- akiket gonosztevőkként büntetnek; amikor megkínózzák őket -- örvendenek, mint akik életre támadtak. A zsidók küzdenek ellenük, mint idegenek ellen, a görögök üldözik őket; de akik gyűlölik őket, nem tudják megmondani gyűlöletük okát. Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban.”

Bizony, az őskeresztény gyülekezetek ellen a környezetükben élők igen bizarr vádakot találtak ki. 1.) Utálják és megvetik a többi embert, mert elkülönülnek tőlük (*ezért még csak köpni kellett rájuk*). 2.) Államellenesek, mert nem tekintik a császárt istennek (*ezért már halálbüntetés járt*). 3.) Ráadásul: nőkkel jönnek össze éjjeli tivornyákon, ahol emberhúst esznek, és embervért isznak. (*Ez meg maga a fürtelem... Kedves Berci – jobb, ha tőlem tudod – te most ezt csinálod itt, az istentiszteleten...*).

Mi Péter apostol válasza minderre? Három pont. 1.) Tartózkodjatok a testi vágyaktól (itt a „testi vágyak” messze nem csak a szex, hanem az önzés, irigység, gyűlölet, harag, kapzsiság, fősvénység és a dőzsölés is). **2.) Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet. 3.) Engedelmeskedjete.**

A testi vágyaktól való tartózkodást még csak-csak megértjük. Egy irigy, gyűlölködő, fősvény és kapzsi alakkal nem mindenki akarna sokszor találkozni... Az életünk egy folyamatos harc az óemberrel. A bennünk élő Jézus és a miatta meglévő újemberünk le akarja győzni az ugyancsak bennünk élő óembert. Ez bizony sokszor nehezen megy.

A tiszteletet is meg lehet érteni. Az uszodában, ahová járok, van egy kabinos, Feri bácsi. Feri bácsi egészen precízen a hetven-egyedik évét tölti – folyamatos munkaviszonyban. Feri bácsi minden oda járó kiskölyköt arra tanított meg, hogy „*Tiszteletem, Feri bá!*”-val kell neki köszönni. Erre viszont a matuzsálemi korú Feri bá is azt mondja a négyéves pöttömökének, hogy: „*Tiszteletem!*” És ez így van rendjén. Ennek így kellene lennie ebben az egész országban is.

Ez a harmadik pont nem fér bele a mi fejünkbe, ez az „engedelmeskedjétek”. Még az hagyján, hogy a szolgák (*akik nem doulosz-ok, azaz rabszolgák, hanem okiosz-ok, azaz házi szolgák, akár szabad polgár alkalmazottak is*) engedelmeskedjenek a munkaadójuknak. De **hogyan engedelmeskedjünk minden emberi rendnek?** Lázadni sokszor magasztosabb. Csakhát a hosszan tartó lázadások között ÉLNI – bizony nehéz. Lelkileg is nehéz, de fizikailag is. Így alaposan meg kell gondolni, hogy mi ellen lázad az ember. Dietrich Bonhoeffer is sok évet tipródott azon, hogy belépjen-e a Hitler ellenes összeesküvésbe. De akkor, amikor valaki egy ország polgárait ipari módszerekkel milliósámmra kiirtja, és az ország maradékát egy értelmetlen háborúban öleti rakásra, más vállalható választás nem maradt. Hasonlóképpen Péter apostolnak és apostoltársainak sem maradt más választása, mint a lázadás, amikor a jeruzsálemi Főtanács megtiltotta nekik azt, hogy Jézust hirdessék: „Igaz dolog-e Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, semmint Istenre? Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk, vagy hallottunk” (ApCsel 4,18-20; 5,29). Értsünk meg itt valamit jól: Péter és a többi apostol nem gyűlölték a Főtanácsot, nem lázítottak ellene, csak egyszerűen nem tették meg azt, amit a Főtanács nekik parancsolt. Ha ezért kivégezték volna őket, akkor vállalták volna.

Hadd legyen itt valami nagyon egyértelműen világos az igehirdetés végén. Jézus nem azért kér bennünket arra a Hegyi Beszédben, hogy „aki arcul üt téged jobb felől, tartsd oda annak arcod másik felét is” (Mt 5,39) és, hogy „szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket” (Mt 5,44), mert ezzel akar próbára tenni bennünket. Ha sikerül: irány a menny, ha nem sikerül: irány a pokol... **Jézus azzal, hogy meghalt érünk a kereszten, megteremtette bennünk a testi vágyaktól való tartózkodás, a tisztelet, és az engedelmesség lehetőségét. A Krisztusban élve képesekké válunk arra, hogy mindezt megtegyük. Nem mi. A bennünk lakozó Krisztus.**

Ezért: a Krisztusban élve az történik velünk, amit Jézus mondott a várható elmenetele miatt elszomorodott tanítványainak: „ti szomorkodtok, de: -- szomorúságotok örömmre fordul”, mert „ismét meglátlak titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek!” (Jn 16,20b.22). Bizony kedves testvéreim: **a mi Krisztusban való örömünket, soha senki nem veheti el tőlünk. Így legyen! Így lesz! Halleluja! Ámen.**